L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura
Senador de l'Entesa Catalana de Progrés.

Passivitat davant les màfies

Mentre la justícia italiana i espanyola discuteixen sobre els seus respectius sistemes processals, els mafiosos condemnats a Itàlia viuen tranquil·lament al nostre país desenvolupant els seus 'negocis'

En una recent reunió d'una de les comissions del Consell d'Europa vam discutir la situació dels països balcànics i les possibilitats obertes en aquella tumultuosa zona amb l'anomenat Pacte d'Estabilitat. Quan va arribar el meu torn d'intervenció vaig plantejar el tema de les màfies de la zona com un factor enormement distorsionador per a l'èxit o el fracàs d'aquest pacte, i vaig insistir en el pes decisiu que estaven adquirint algunes d'elles, molt especialment a la Pulla italiana. L'orador següent va desenvolupar el mateix tema i a l'acabar em va dir que estava molt d'acord amb mi pel que fa al perill que representaven aquestes màfies per a la gestió del Pacte d'Estabilitat, però que les més importants no eren només a Itàlia, sinó també en altres països i, molt especialment, al sud d'Espanya. Era com dir-me: **"Està bé que vostè se'n preocupi, però preocupi's sobretot del que passa a casa seva".** I, naturalment, em vaig haver d'empassar el consell.

Que determinades zones de la costa andalusa, el territori de Gibraltar i altres regions del Mediterrani són feus de grups mafiosos –sobretot italians, russos, balcànics... i espanyols– és una cosa àmpliament sabuda. També és ben sabut que la majoria d'ells es mouen amb una impunitat escandalosa. Però el que ara ha començat a saber l'opinió pública, aquí i fora d'aquí, és que un sector de la justícia espanyola, per acció o per omissió, avala aquesta impunitat. Sabem ara que el fiscal **Fungairiño,** amb el vistiplau del Ministeri de Justícia, s'ha atipat i es continua atipant de dir no a totes les peticions d'entrega de mafiosos condemnats a Itàlia i refugiats al nostre país. I el mateix Tribunal Constitucional ha donat a conèixer una sentència que va pel mateix camí.

L'argument jurídic del fiscal **Fungairiño** i, segons sembla ara, de la majoria dels jutges del Tribunal Constitucional, és que el nostre sistema processal exigeix la presència de l'acusat en el judici i això impedeix l'extradició de persones condemnades en un altre país amb un sistema processal que permet la condemna encara que l'acusat no sigui present al judici, tal com passa a Itàlia en els processos contra els mafiosos. És possible que aquesta garantia pugui i s'hagi d'atorgar en el cas d'altres delictes, però aquí ens trobem davant d'un problema de gran rellevància internacional que ens porta a una situació sense sortida: mentre l'actitud oficial d'Espanya és que Itàlia ha de canviar el seu sistema processal, Itàlia demana exactament el contrari.

El resultat de tot plegat és que mentre els fiscals i els jutges italians i espanyols discuteixen sobre els sistemes processals dels dos països, els mafiosos condemnats a Itàlia viuen tranquil·lament a Espanya i continuen desenvolupant els seus negocis fraudulents i criminals des del nostre país. I davant d'això no n'hi ha prou de dir que les legislacions respectives són diferents. Si ho són, els governs respectius hi han de trobar una solució que, per damunt de tot, permeti combatre les màfies.

Si això significa que s'ha de modificar algun mecanisme processal amb caràcter excepcional, que es faci mitjançant una negociació clara i immediata entre els dos governs, l'espanyol i l'italià. Si es descobreix que el problema es pot resoldre per una altra via, com, per exemple, un acord amb Itàlia sobre el caràcter excepcional d'aquest tema, encara millor. El que no podem acceptar és aquesta pugna dialèctica de **"modifiqui vostè les seves lleis perquè jo no vull tocar les meves",** una pugna jurídica que pot interessar als experts, però que comporta uns resultats socials catastròfics i insuportables. En definitiva, com a país madur i com a membre de la comunitat internacional, Espanya no es pot mantenir ancorada en l'excusa d'uns sistemes processals que al capdavall estan convertint el nostre país en un refugi segur per a mafiosos internacionals.

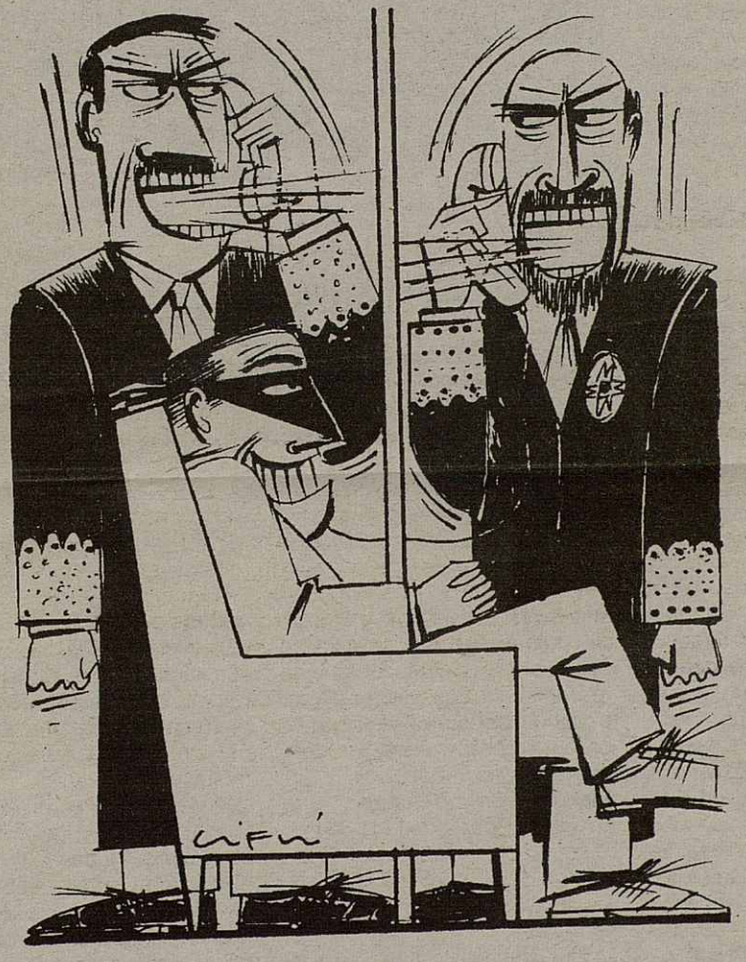

Com és ben sabut, el negoci de les grans màfies tendeix a ampliar-se a sectors molt diversos, més enllà dels tradicionals de les drogues i la prostitució, i aquest és un terreny minat perquè al final de tot la gran pregunta és qui guanya qui: o la democràcia venç sense pal·liatius aquest enorme enemic, o és derrotada per ell. De moment estem perdent terreny perquè ens hem enfangat en una discussió jurídica que ben bé es pot catalogar com la fase **Fungairiño.**

Una fase que, tal com van ara mateix les coses, pot durar molt, perquè no sembla gens clar que el Govern del PP tingui gaires ganes d'entrar a fons en el tema. Per ara es limita a dir-li al Govern italià que ja se sap, que és un afer complex i, en fi, que ja veurem. Per aquest camí poden passar setmanes, mesos i anys de digressions jurídiques i de reunions governamentals abstractes, les unes i les altres observades amb displicència per unes màfies que saben que mentre es tracti d'això, de digressions i d'abstraccions, tenen el camí obert per continuar actuant com el que són, com a màfies internacionals riques i poderoses, protegides per un conflicte jurisdiccional entre dos governs de la Unió Europea.